

Paul Bähr
mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

»Tjenestemænd — invalidepension«

Sag 12/83

Sammendrag

Tjenestemænd — social sikring — forsikringsordning for erhvervssygdomme og ulykker — invaliditet — invaliditetsprocedurens iværksættelse — betingelser
(Tjenestemandsvedtægten, art. 78; bilag VIII, art. 13)

Det følger af ordlyden af artikel 13 i bilag VIII, der i overensstemmelse med vedtægtens artikel 78 fastsætter betingelserne for opnåelse af ret til invalidepension, at kun den tjenestemand, der må opgive tjenesten, fordi han er ude af stand til at fortsætte denne på grund af sin invaliditet, kan være genstand for invaliditetsproceduren.

Det følger heraf, at den tjenestemand, der er udtrådt af tjenesten for flere år siden og som rammes af en sygdom, som ville gøre ham ude af stand til at gøre tjeneste, såfremt han fortsat gjorde tjeneste, ikke kan gøre krav på iværksættelsen af invaliditetsproceduren alene under henvisning hertil.

I sag 12/83

PAUL BÄHR, forhenværende tjenestemand ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, boende i Bruxelles, ved advokat Dieter Rogalla, advokat ved Amtsgericht Steinfurt og Landgericht Münster, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Tony Biver, 83, boulevard Grande-Duchesse-Charlotte,

sagsøger,

¹ — Processprog: Tysk.

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, ved Jörn Pipkorn, Kommissionens juridiske tjeneste, som befuldmægtiget, og med valgt adresse i Luxembourg hos Oreste Montalto, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgt,

angående en påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 19. oktober 1982, hvorved Kommissionen afviste at iværksætte en invaliditetsprocedure vedrørende sagsøgeren med henblik på tilkendelse af invalidepension efter vedtægtens artikel 78,

har

DOMSTOLEN (første afdeling)

sammensat af præsidenten Mackenzie Stuart, afdelingsformanden T. Koopmans og dommer G. Bosco,

generaladvokat: P. VerLoren van Themaat
justitssekretær: ekspeditionssekretær H. A. Rühl

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

De faktiske omstændigheder, retsforhandlingernes forløb samt parternes påstande, anbringender og argumenter kan sammenfattes således:

I — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

A — *De anvendelige bestemmelser*

Efter artikel 47 i vedtægten for tjenestemænd i De europæiske Fællesskaber

(herefter: vedtægten) udtræder tjenestemanden af tjenesten ved:

- a) afskedigelse efter ansøgning,
- b) afskedigelse uden ansøgning,
- c) fritagelse fra stillingen af tjenstlige grunde,
- d) afskedigelse på grund af utilstrækkelig faglig indsats,
- e) fjernelse fra tjenesten,
- f) pensionering,
- g) død.

Den 4. december 1972 vedtog Rådet forordning nr. 2530/72 om indførelse af særlige og midlertidige foranstaltninger vedrørende ansættelse af tjenestemænd i De europæiske Fællesskaber som følge af nye medlemsstaters tiltrædelse samt tjenestemænds udtræden af tjenesten i disse Fællesskaber (EFT 1972 1.-8. 12., s. 11). I forordningens artikel 2 bemyndiges Fællesskabernes institutioner til indtil den 30. juni 1973 under visse betingelser at træffe foranstaltninger vedrørende udtræden af tjenesten i henhold til artikel 47 i vedtægten for deres tjenestemænd i lønklasserne A 1-A 5 inklusive. Efter forordningens artikel 3 har den tjenestemand, der er genstand for en sådan foranstaltning, ret til en månedlig godtgørelse i et vist tidsrum, der senest udløber ved den pågældendes fyldte 65 år. I den periode, i hvilken retten til godtgørelse består, erhverver tjenestemanden fortsat efter artikel 3, stk. 7, nye alderspensionsrettigheder på grundlag af den løn, der svarer til hans lønklasse — og trin, forudsat, blandt andet, at der i denne periode er sket indbetaling af bidrag i henhold til vedtægten.

Ifølge vedtægtens artikel 78 er en tjenestemand under de i artiklerne 13-16 i bilag VIII fastsatte betingelser berettiget til invalidepension, når han er ramt af vedvarende invaliditet, som anses for fuldstændig, og medfører, at han er ude af stand til at gøre tjeneste i en stilling i hans stillingsgruppe.

Artikel 13, stk. 1, i bilag VIII indeholder følgende bestemmelse:

»Såfremt invaliditetsudvalget anerkender, at en tjenestemand, der endnu ikke er fyldt 65 år i det tidsrum, hvor han erhverver pensionsrettigheder, er blevet varigt og totalt invalid og derfor ude af

stand til at varetage en stilling inden for sin stillingsgruppe og af den grund må opgive at gøre tjeneste ved Fællesskaberne, har han, med forbehold af bestemmelserne i artikel 1, stk. 1 ovenfor, i den tid, han er utjenstdygtig, ret til den invalidepension, der omhandles i artikel 78 i vedtægten«.

B — De faktiske omstændigheder

Sagsøgeren, Paul Bähr, der er født i 1926, trådte i Kommissionens tjeneste som tjenestemand den 1. januar 1959 og gjorde tjeneste indtil den 30. juni 1973. Han beklædte sidst en stilling som ekspeditionssekretær i lønklasse A 4 ved talsmandens gruppe i Kommissionen.

I forbindelse med tre nye medlemsstaters tiltrædelse i 1973 ansøgte sagsøgeren med skrivelse af 23. februar 1973 Kommissionen om at måtte udtræde af tjenesten i medfør af artikel 2 i forordning nr. 2530/72. Dette blev imødekommet med virkning fra den 1. juli 1973. Herefter oppebar sagsøgeren indtil den 31. oktober 1982 den godtgørelse, nævnte forordning hjemler. I dette tidsrum indbetalte sagsøgeren fortsat i overensstemmelse med forordningens artikel 3, stk. 7, bidrag til alderspensionsordningen. Fra den 1. november 1982 har sagsøgeren modtaget alderspension.

Ved skrivelse af 27. juli 1981 anmodede sagsøgeren Kommissionen om, at en invaliditetsprocedure blev iværksat i medfør af vedtægtens artikel 78 under hensyn til hans helbredstilstand. Sagsøgeren begrundede anmodningen med, at han i 1967 havde været udsat for et hjerteanfald, der var forårsaget af et overdrevent arbejdspress, og hvorom der

forelå lægeattest. Han havde på ny været udsat for et hjerteanfald i 1980 og var herefter uarbejdsdygtig og under vedvarende lægelig behandling. Kommissionen burde efter sagsøgerens opfattelse forelægge sagen for invaliditetsudvalget med henblik på dettes anerkendelse af invaliditeten.

Med beslutning af 7. september 1981 meddelte Kommissionen sagsøgeren, at en sådan procedure ikke længere kunne iværksættes, da han endeligt var udtrådt af Kommissionens tjeneste den 1. juli 1973. Under disse omstændigheder opfyldte han ikke de betingelser, der var fastsat i artikel 13 i vedtægtens bilag VIII.

I besvarelse af sagsøgerens klage af 21. maj 1982 meddelte Kommissionen den 19. oktober 1982, at den ikke kunne imødekomme sagsøgeren, idet den i det væsentlige gentog de grunde, den havde anført i beslutningen af 7. september 1981.

C — Retsforhandlingerne

I stævning registreret på Domstolens justitskontor den 21. januar 1983 har sagsøgeren nedlagt påstand om annullation af Kommissionens afvisning af at iværksætte invaliditetsproceduren efter vedtægtens artikel 59.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen (første afdeling) besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Parternes påstande

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1. Kommissionens beslutning af 19. oktober 1982 annulleres;

2. det statueres, at sagsøgeren er berettiget til invalidepension som følge af forhold vedrørende tjenesten andragende 70 % fra den 1. juli 1973, subsidiært fra den 10. februar 1980, samt

3. subsidiært, Kommissionen tilpligtes at iværksætte de i vedtægten foreskrevne procedurer med henblik på, at der tilkendes sagsøgeren invalidepension som følge af forhold vedrørende tjenesten andragende 70 % af dennes grundløn fra den 1. juli 1973, subsidiært fra den 10. februar 1980;

4. sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Kommissionen, sagsøgte, har nedlagt følgende påstande:

1. sagsøgerens påstand under 2 afvises;
2. sagsøgerens påstand under 3 afvises for så vidt den angår iværksættelse af invaliditetsproceduren med virkning fra et tidspunkt forud for den 10. februar 1980;
3. frifindelse for så vidt angår sagsøgerens påstande i øvrigt;
4. subsidiært, frifindelse over for samtlige sagsøgerens påstande;
5. sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

III — Parternes anbringender og argumenter

Til støtte for sine påstande har sagsøgeren først og fremmest gjort gældende, at han burde være tilkendt invalidepension allerede før forordning nr. 2530/72 blev bragt i anvendelse. Han havde allerede da i flere år været alvorlig syg efter

et hjerteanfald i 1967. En erklæring hidrørende fra sagsøgerens behandlende læge, der fastslog hans alvorlige tilstand, blev på dette tidspunkt tilsendt Kommissionens administration. Efter sagsøgerens opfattelse medfører dette, at Kommissionen, i overensstemmelse med den denne påhvilende omsorgspligt, i forbindelse med drøftelserne vedrørende anvendelsen af forordning nr. 2530/72 burde have overvejet *ex officio* at iværksætte en invaliditetsprocedure i henhold til vedtægtens artikel 78. Kommissionens lægetjeneste, der efter vedtægten årligt skal foretage en forebyggende lægeundersøgelse af tjenestemændene, burde i forbindelse hermed have opdaget, at han var uarbejdsdygtig. Sagsøgerens helbredstilstand blev imidlertid på daværende tidspunkt ikke bemærket, da sagsøgte ikke ydede ham den fornødne bistand.

Sagsøgeren har dernæst gjort gældende, at sagsøgte burde have iværksat sådan invaliditetsprocedure i det tidsrum, i løbet af hvilket sagsøgeren modtog godtgørelse i overensstemmelse med forordning nr. 2530/72. I dette tidsrum blev sagsøgeren den 9. februar 1980 ramt af et andet hjerteanfald. Han har siden været totalt uarbejdsdygtig. Efter sagsøgerens opfattelse burde hans forhold have foranlediget sagsøgte til at bringe de relevante bestemmelser i vedtægten i anvendelse. Det fremgår nemlig af artikel 13 i vedtægtens bilag VIII, at tjenestemænd, der endnu ikke er fyldt 65 år og som ikke længere er i aktiv tjeneste, også kan anerkendes som varigt invalide så længe der erhverver pensionsrettigheder. Dette er tilfældet for sagsøgerens vedkommende. Sagsøgeren har videre anført, at henvisningen til pensionsrettigheder i forordning nr. 2530/72 indebærer, at der for tjenestemænd, der er omfattet af denne forordning, gælder samme rettigheder og forpligtelser i en tilsvarende situation som for tjenestemænd, der endnu er i aktiv tjeneste. Sagsøgeren er således af den opfattelse,

at sagsøgtens beslutning af 19. oktober 1982 er en urigtig fortolkning af bestemmelserne i forordning nr. 2530/72 samt af artikel 13 i vedtægtens bilag VIII.

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, sagsøgte, har først og fremmest henvist til, at sagsøgeren under den administrative klagesag alene anmodede om, at en procedure blev iværksat med henblik på at fastslå, at han var invalid. Genstanden for nærværende søgsmål er et andet, idet sagsøgeren principalt påstår anerkendelse af, at han er berettiget til invalidepension fra den 1. juli 1973 at regne. En sådan påstand vedrørende et krav, der fremsættes for første gang i stævningen, er åbenbart i strid med vedtægtens artikel 91 og bør afvises.

Kommissionen har endvidere gjort samme betragtninger gældende for så vidt angår sagsøgerens subsidiære påstand i det omfang denne går ud på, at der skal iværksættes en procedure med henblik på anerkendelse af sagsøgerens invaliditet med tilbagevirkende kraft fra den 1. juli 1973. Krav om sådan tilbagevirkende kraft er ikke blevet fremsat under den administrative klagesag og bør som følge heraf afvises, så meget desto mere som sagsøgeren selv i sin klage af 21. maj 1982 har erklæret sig »uarbejdsdygtig« fra den 9. februar 1980. I den forbindelse har Kommissionen yderligere bemærket, at sagsøgeren heller ikke under den administrative klagesag har gjort gældende, at Kommissionen har forsømt de denne påhvilende pligter ved ikke før den 1. juli 1973 at iværksætte en invaliditetsprocedure. Heraf følger efter Kommissionens opfattelse, at det af sagsøgeren anførte vedrørende forhold forud for denne dato ikke kan tages i betragtning.

På grundlag af de nævnte betragtninger er Kommissionen af den opfattelse, at

alene kravet om iværksættelse af en procedure med henblik på anerkendelse af sagsøgerens invaliditet som følge af uarbejdsdygtighed siden den 9. februar 1980 kan tages under realitetsbehandling.

Hvad angår sagens realitet har Kommissionen gjort gældende, at alene tjenestemænd i en af de i vedtægtens artikel 35 omhandlede tjenesteretlige stillinger kan gøre krav på invalidepension. Til støtte herfor henviser Kommissionen til artikel 13 i bilag VIII, der forudsætter, at den tjenestemand, som anses for varigt og totalt invalid, som følge heraf må opgive at gøre tjeneste i sin stilling. Bestemmelsen forudsætter således en årsagsforbindelse mellem invaliditeten og tjenestens ophør. Sagsøgeren har imidlertid allerede endeligt ophørt at gøre tjeneste som følge af anvendelsen af forordning nr. 2530/72. Siden 1973 opfylder han ikke de i nævnte artikel 13 opstillede betingelser og kan derfor heller ikke have ret til invalidepension. Efter Kommissionens opfattelse er det med urette, at sagsøgeren mener at kunne støtte sin opfattelse på den omstæn-

dighed, at artikel 13 i vedtægtens bilag VIII finder anvendelse på en tjenestemand i det tidsrum, hvor han erhverver pensionsrettigheder. Denne betingelse kan ikke medføre at personer, der efter vedtægtens artikel 47 ikke længere er tjenestemænd, tilhører den personkreds, der som tjenestemænd kan opnå invalidepension.

Endelig har Kommissionen gjort gældende, at den omsorgspligt, sagsøgeren har påberåbt sig, er uden betydning i nærværende sag. En institution er utvivlsomt i medfør heraf forpligtet til at sikre tjenestemanden, at de rettigheder, vedtægten hjemler ham, bliver gennemført, men omsorgsplikten kan ikke føre til at yde en tjenestemand en pension, der ikke er hjemlet i vedtægten.

IV — Mundtlig forhandling

I retsmødet den 9. februar 1984 har parterne afgivet mundtlige indlæg.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 22. marts 1984.

Præmisser

- 1 Ved stævning indgivet til Domstolens justitskontor den 21. januar 1983 har Paul Bähr, forhenværende tjenestemand ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, anlagt sag med påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 19. oktober 1982, hvorved Kommissionen meddelte ham afslag på tilkendelse af invalidepension, samt om, at Kommissionen tilpligtes at yde ham en sådan pension fra den 1. juli 1973 at regne eller, subsidiært, fra den 10. februar 1980.
- 2 Sagsøgeren, der trådte i Kommissionens tjeneste som tjenestemand den 1. januar 1959, gjorde tjeneste indtil den 30. juni 1973, sidst som ekspeditjonssekretær i lønklasse A 4. På sagsøgerens anmodning bragte Kommissionen hans tjeneste til endeligt ophør med virkning fra den 1. juli 1973 i

medfør af Rådets forordning nr. 2530/72 af 4. december 1972 om indførelse af særlige og midlertidige foranstaltninger vedrørende ansættelse af tjenestemænd i De europæiske Fællesskaber som følge af nye medlemsstaters tiltrædelse samt tjenestemænds udtræden af tjenesten i disse Fællesskaber (EFT 1972, 1.-8. 12., s. 11).

- 3 Efter tjenestens ophør oppebar sagsøgeren den i forordning nr. 2530/72 fastsatte godtgørelse indtil den 31. oktober 1982. Fra den 1. november s.å. har sagsøgeren oppebåret alderspension. Sagsøgeren gør imidlertid krav på invalidepension fra det tidspunkt han udtrådte af tjenesten, eller i hvert fald fra den 10. februar 1980, på hvilket tidspunkt sagsøgeren rantes af et hjerteanfald, der har gjort ham uarbejdsdygtig.

- 4 Til støtte herfor gør sagsøgeren i første række gældende, at han allerede i 1967 rantes af et første hjerteanfald, der efter den behandlende læges erklæring af 24. marts 1967 var forårsaget af for stort arbejdspress og som gjorde sagsøgeren ude af stand til at påtage sig overarbejde. Under disse omstændigheder burde Kommissionen efter sagsøgerens opfattelse i forbindelse med drøftelserne vedrørende anvendelsen af forordning nr. 2530/72 have overvejet at iværksætte en invaliditetsprocedure i overensstemmelse med vedtægtens artikel 78. Ved ikke på det tidspunkt at tage et sådant initiativ har Kommissionen tilsidesat den omsorgspligt, der påhviler den over for sine tjenestemænd.

- 5 Sagsøgeren gør dernæst gældende, at et andet hjerteanfald i 1980 gjorde ham uarbejdsdygtig henset til hans siden da uhyre svage helbredstilstand. Det er således efter sagsøgerens opfattelse utvivlsomt, at han på dette tidspunkt befandt sig i den i artikel 13 i vedtægtens bilag VIII omhandlede situation som en tjenestemand, der endnu ikke er fyldt 65 år, der er blevet varigt invalid og som følge heraf ude af stand til af varetage en stilling inden for sin stillingsgruppe, en situation der berettigede ham til invalidepension, såfremt den indtrådte i det tidsrum, hvor han erhvervede pensionsrettigheder. I sagsøgerens tilfælde er sidstnævnte betingelse opfyldt som følge af at han i henhold til artikel 3, stk. 7, i forordning nr. 2530/72 fortsatte med at indbetale bidrag til pensionsordningen.

- 6 Da Kommissionen afviste at forelægge sagsøgerens anmodning for invaliditetsudvalget, påklagede sagsøgeren dette afslag. Efter at denne klage blev afvist, anlagde sagsøgeren nærværende sag.

- 7 Kommissionen påstår søgsmålet afvist i det omfang sagsøgeren har nedlagt påstand om tilkendelse af invalidepension, idet retten til en sådan pension ifølge artikel 13 i vedtægtens bilag VIII kun kan fastslås af invaliditetsudvalget. Da afvisningsspørgsmålet er uden genstand såfremt der ikke gives sagsøgeren medhold i annullationspåstanden, bør sagens realitet først undersøges.

- 8 Kommissionen bestrider ikke de faktiske omstændigheder, således som disse er fremstillet af sagsøgeren, men er af den opfattelse, at selve vedtægtens bestemmelser er til hinder for at tilkende sagsøgeren invalidepension.

- 9 Kommissionen anfører for det første, at sagsøgeren ikke begærede sagen forelagt invaliditetsudvalget i 1967 i forbindelse med det første hjerteanfald og heller ikke i 1973 i forbindelse med tjenestens ophør. Derimod genoptog sagsøgeren sit arbejde efter sygdommen i 1967 og fortsatte hermed, indtil han selv i 1973 anmodede om anvendelse af forordning nr. 2530/72. Der har således ikke for Kommissionen været nogen anledning til at indbringe sagen for invaliditetsudvalget.

- 10 Kommissionen gør dernæst gældende, at udgangspunktet for vedtægtens bestemmelser, der kommer til udtryk i dennes artikel 53, er at den tjenestemand, der af invaliditetsudvalget anerkendes som totalt invalid, udtræder af tjenesten, og afskediges med pension; invaliditetsproceduren kan således ikke angå en tjenestemand, der allerede er udtrådt af tjenesten. Dette fremgår også af artikel 13 i bilag VIII, en bestemmelse sagsøgeren påberåber sig, idet invaliditetsudvalget kun kan yde den deri omhandlede invalidepension til en tjenestemand, der er varigt og totalt invalid og derfor ude af stand til at varetage en stilling inden for sin stillingsgruppe og »af den grund må opgive at gøre tjeneste« ved Fællesskaberne.

- 11 Det bemærkes, at der ved anvendelsen af artikel 13 i bilag VIII i nærværende sag bør sondres mellem de to situationer, sagsøgeren påberåber sig: dels tilfældet, hvor sagens indbringelse for invaliditetsudvalget havde været påkrævet i forbindelse med tjenestens ophør i 1973, og dels tilfældet, hvor dette først burde være sket efter sagsøgerens andet hjerteanfald i 1980.
- 12 Hvad sidstnævnte tilfælde angår bør der gives Kommissionen medhold. Det følger nemlig af den utvetydige ordlyd af artikel 13 i bilag VIII, der i overensstemmelse med vedtægtens artikel 78 fastsætter betingelserne for opnåelse af ret til invalidepension, at kun den tjenestemand, der må opgive tjenesten, fordi han er ude af stand til at fortsætte denne på grund af sin invaliditet, kan være genstand for invaliditetsproceduren.
- 13 Det følger heraf, at en tjenestemand, der er udtrådt af tjenesten for flere år siden og som rammes af en sygdom, som ville gøre ham ude af stand til at gøre tjeneste, såfremt han fortsat gjorde tjeneste, ikke kan gøre krav på iværksættelsen af invaliditetsproceduren alene under henvisning hertil.
- 14 Det anførte løser imidlertid ikke det andet spørgsmål, nærværende tvist rejser, som er, om Kommissionen har tilsidesat sine forpligtelser over for en af sine forhenværende tjenestemænd, der er ramt af varig og total invaliditet, ved ikke at have indbragt sagen for invaliditetsudvalget på det tidspunkt, da sagsøgeren anmodede om at udtræde af tjenesten. Det er ubestridt, at sagsøgeren anmodede om at udtræde af tjenesten. Det er ubestridt at sagsøgeren på dette tidspunkt allerede havde været ramt af et hjerteanfald; erfaringen viser nemlig, at risikoen for et nyt hjerteanfald er væsentlig større efter en sådan begivenhed.
- 15 I en sådan situation påhvilede det Kommissionen at undersøge, om sagsøgerens helbredstilstand på det tidspunkt, da denne anmodede om at udtræde af tjenesten, var sådan, at han ville have kunnet fortsætte tjenesten, såfremt han ikke selv ønskede at udtræde af Kommissionens tjeneste.
- 16 Forhold som de nævnte kan imidlertid kun tages i betragtning ved bedømmelsen af den anfægtede beslutnings lovlighed, såfremt det godtgøres, at den

invaliditet, der i sidste ende har ramt tjenestemanden, står i direkte og umiddelbar forbindelse med helbredstilstanden ved dennes udtræden af tjenesten. En sådan forbindelse følger ikke af den blotte omstændighed, at to hjerteanfald er fulgt efter hinanden, navnlig når der, som i nærværende tilfælde, er forløbet mere end ti år mellem deres indtræden.

- 17 Det påhvilede sagsøgeren at godtgøre en sådan forbindelse, hvilket imidlertid ikke er sket.
- 18 Herefter bør sagsøgte frifindes.

Sagens omkostninger

- 19 I medfør af procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den part, der taber sagen, til at afholde sagens omkostninger. I henhold til procesreglementets artikel 70 bærer institutionerne imidlertid selv de udgifter, de har afholdt i sager anlagt af de ansatte ved De europæiske Fællesskaber.

På grundlag af disse præmisser
udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (første afdeling)

1. Sagsøgte frifindes.
2. Hver part bærer sine omkostninger.

Mackenzie Stuart

Koopmans

Bosco

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 17. maj 1984.

Justitssekretæren
efter bemyndigelse

H. A. Rühl

Ekspeditionssekretær

T. Koopmans

Formand for første afdeling